

Tornar a viure ■ «No crec haver canviat. Malgrat tot, sé que he fet una cosa del tot necessària: créixer, ja que cap dolor aliè mai més ha tornat a ser aliè». Amb aquestes paraules Susana Frouchtmann, periodista i experta en art i en gestió cultural, inicia el que va començar sent un diari escrit sense respirar i que per això mateix es va convertir en un llibre, que va presentar a La Fontana d'Or de Girona aquest dimarts.

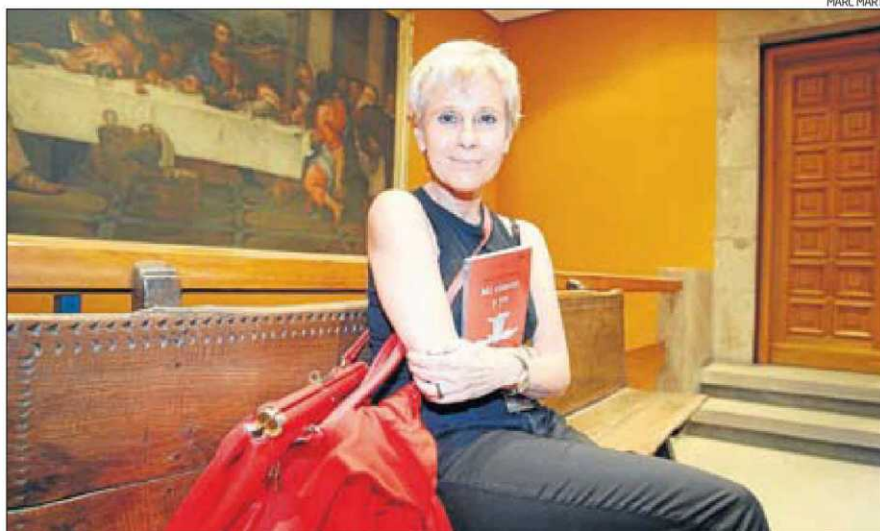
La periodista que va explicar el seu càncer

► Susana Frouchtmann ha escrit un llibre que parla sense embuts dels aspectes més íntims i personals de la malaltia

GIRONA | ROSER REYNER

■ Quan la Susana Frouchtmann acaba de parlar del seu llibre, una bona colla de les dones que hi ha entre el públic s'acosten a ella, sembla que no tant per demanar-li que els en signi un exemplar, que també, com per explicar-li el seu cas i provar de contagiar-se del seu optimisme i de les seves ganes de viure. És una reconeguda periodista i experta en art, filla i germana de dues persones que van morir de càncer, una malaltia que ella va patir en la seva pròpia pell però que ha vençut. I en parla sense embuts, mentre continua treballant a tota marxa i procura viure de manera intensa. Abans d'això últim, però, va sentir la necessitat d'escriure un diari, que de ser un bloc on accedir des de la seva pàgina web professional ha passat a convertir-se en el llibre que dimarts al vespre va presentar a La Fontana d'Or de Girona. «El vaig escriure en vuit setmanes, deu hores cada dia, no podia parar. L'últim dia em vaig donar d'alta a mi mateixa», explica. Coses de la professió? El títol és força revelador, *Mi càncer y yo*, i el llibre l'ha publicat Plataforma editorial.

«Jo no em sentia malalta, era el meu cos que estava malalt», recorda la periodista sobre els incís de l'enfermetat. «En saber el diagnòstic vaig dir al metge que no es preocupés. Pensava: afanya't, que el pots guanyar», diu. La Susana va patir un càncer d'úter que es va estendre a un ovari. Va passar per diverses operacions i per tractaments de quimioteràpia i de radioteràpia. La va ajudar el seu caràcter, però també els

Susana Frouchtmann, moments abans de la presentació del llibre, dimarts a La Fontana d'Or de Girona.

MARC MARTÍ

professionals de qui va decidir envoltar-se i la forma com es va alimentar durant tot el procés, en què els seus intestins van patir, i força.

El llibre, que a banda d'estar estructurat en capítols compta amb espais per a comentaris que l'autora creu que poden interessar als lectors (com ella diu, sobretot persones amb càncer o altres malalties, i en concret dones, però tothom en general), parla sense embuts del dia a dia del tractament i de la recuperació: Des de la perruca que li van enganxar i que ella mateixa no podia treure's, fins a la manca de ganes de tenir relacions sexuals, passant per la crítica a les maneres d'algun professional de la medicina i per la forma com la va ajudar saber què era millor menjar i com era més adequat cuinar-ho. «Em sento absolutament curada, i amb una segona oportunitat de viure», va assegurar Frouchtmann en acabar la presentació.

«El teu temps ha estat en risc, i després és més valuós»

R.R.B. | GIRONA

■ **Parla de tornar a viure. Hi ha moltes diferències entre la Susana d'abans i la d'ara?**

■ La persona és com és, i no canvia. Si és una bleda, seguirà sent una bleda. Però aprecia les coses d'una altra manera. El teu temps ha estat en risc, i després és més valuós.

■ **La nutrició ha estat clau per a vostè.**

■ Em van recomanar un metge

nutricionista ja que tant per la quimio com per la radioteràpia, i sobretot per aquesta última en el meu cas, ajuda menjar bé. També ajuda a recuperar les defenses, jo les tinc al cent per cent.

■ **Què diria als metges? En critica alguns al llibre.**

■ Em fico amb metges que no són profundament humans. Necessites una persona que t'entengui en tota la teva dimensió: pateix el teu cos, també la teva ànima i els teus sentiments. Necessites un su-

port no només científic.

■ **I avui ha parlat amb algunes malaltes de càncer. Què els diria, a elles?**

■ Faig moltes visites en hospitals de dia. No és que sigui guapíssima, però estic en bona forma, i no faig la impressió d'estar malalta. Per descomptat que aquestes dones podran estar tan brillants com una d'elles deia que em veu a mi tres anys després, que no són tants.

■ **Què és bàsic emocionalment?**

■ Acceptar. Saber amb què lluites.

Quin és l'adversari, l'has de conèixer molt profundament. Per exemple, et diuen que et caurà el cabell, i no només has de saber això, sinó que cabell i pèl et caurà de cap a peus. Has d'estar psicològicament preparat.

■ **Per demanar la informació i per poder escriure el llibre com l'ha escrit la deua haver ajudat ser periodista.**

■ Sí, fins i tot he usat trucs periodístics, com les negretes. És un diari, però el diari d'una periodista.